

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (četrti senat)
z dne 31. januarja 2006*

V zadevi T-48/03,

Schneider Electric SA, s sedežem v Rueil-Malmaisonu (Francija), ki so ga najprej zastopali A. Winckler, M. Pittie in É. de La Serre, odvetniki, nato M. Pittie in A. Winckler,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki sta jo najprej zastopala P. Oliver in F. Lelièvre, nato P. Oliver in O. Beynet, zastopniki, s naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

zaradi razglasitve ničnosti odločbe Komisije z dne 4. decembra 2002 o uvedbi temeljitega preizkusa koncentracije med Schneiderjem in Legrandom (zadeva

* Jezik postopka: francoščina.

COMP/M.2283 – Schneider/Legrand II) in odločbe Komisije z dne 13. decembra 2002 o ustavitvi postopka nadzora te operacije,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (četrti senat),

v sestavi H. Legal, predsednik, P. Mengozzi, sodnik, in I. Wiszniewska-Białecka, sodnica,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje

- ¹ V skladu z Uredbo Sveta (EGS) št. 4064/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (UL L 395, str. 1; popravki v UL 1990, L 257, str. 13, kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1310/97 z dne 30. junija 1997 (UL L 180, str. 1), v nadaljevanju: Uredba št. 4064/89) sta Schneider Electric SA (v nadaljevanju: Schneider ali tožeča stranka) in Legrand SA, podjetji s sedežem v Franciji, ki sta poslovali v sektorju izdelkov za distribucijo električne energije, 16. februarja 2001 obvestili Komisijo o nameri Schneiderja, da objavi javno ponudbo za zamenjavo vseh delnic Legranda (v nadaljevanju: operacija).

- 2 Točka 1.7 pisma z dne 12. januarja 2001, ki sta si ga izmenjala predsednika družb, se glasi:

„[...]

[Schneider] in Legrand si bosta po najboljših močeh prizadevala za čimprejšnjo pridobitev dovoljenja Evropske komisije ter bosta v okviru postopka preizkusa združevanja [Schneiderja] in Legranda, [ki ga vodi] Evropska komisija, spoštovala naslednja načela:

[...]

- iv) predsednik uprave Legranda osebno sodeluje pri pripravi kakršne koli rešitve, predlagane Evropski komisiji, zlasti če se za njeno odobritev operacije predpostavlja izvedba dezinvestiranja;
- v) nobena od družb ne sme predlagati ali odobriti kakršne koli zaveze v zvezi z Legrandom in zlasti kakršne koli zaveze za dezinvestiranje, ki zadeva eno ali več sredstev (vključno z deleži) Legranda ali katere koli njegove hčerinske družbe, brez predhodne odobritve predsednikov uprav Schneiderja in Legranda v duhu iskanja rešitve za uravnoteženo dezinvestiranje teh dveh skupin.

[...]“

- 3 Komisija je 30. marca 2001 začela temeljit preizkus operacije v skladu s členom 6(1)(c) Uredbe št. 4064/89.
- 4 Ker člen 7(3) Uredbe št. 4064/89 dovoljuje izvedbo priglašenih javnih ponudb za zamenjavo, če pridobitelj ne uveljavlja glasovalnih pravic, ki izhajajo iz zadevnih vrednostnih papirjev, je Schneider objavil svojo javno ponudbo za zamenjavo delnic 21. junija 2001, njen rok pa se je iztekel 25. julija 2001.
- 5 Commission des opérations de bourse (Komisija za borzne transakcije) je 6. avgusta 2001 objavila končni izid javne ponudbe Schneiderja za delnice Legrand. Schneider je tako pridobil 98,7 % delnic Legrand, ne da bi lahko uveljavljal temu deležu ustrezajoče glasovalne pravice.
- 6 Komisija je, potem ko je dvakrat zavrnila izravnalne ukrepe, ki jih je Schneider predlagal za to, da bi bila operacija združljiva s skupnim trgom, z odločbo z dne 10. oktobra 2001, sprejeto na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 4064/89, razglasila, da operacija ni združljiva s skupnim trgom (v nadaljevanju: odločba o nezdružljivosti).
- 7 Komisija je na predlog, ki ga je 22. novembra 2001 vložil Schneider, 4. decembra 2001 sprejela odločbo, ki Schneiderju na podlagi člena 7(4) Uredbe št. 4064/89 dovoljuje uveljavljanje glasovalnih pravic, ki izhajajo iz njegove udeležbe v Legrandu, po zastopniku, ki ga imenuje Schneider, in pod pogoji iz pogodbe o zastopanju, ki jo odobri Komisija.
- 8 Schneider in Salustro Reydel Management, zastopnik, sta 10. decembra 2001 podpisala pogodbo o zastopanju.

- 9 Schneider je 13. decembra 2001 pri Sodišču prve stopnje vložil ničnostno tožbo proti odločbi o nezdružljivosti (zadeva T-310/01).
- 10 Ker je bila odločba o nezdružljivosti sprejeta po združitvi podjetij, je Komisija 30. januarja 2002 v skladu s členom 8(4) Uredbe št. 4064/89 sprejela odločbo, da se mora Schneider razdružiti od Legrand v roku devetih mesecev, ki se izteče 5. novembra 2002, ne da bi lahko Schneider ločeno razdružil nekatere dejavnosti Legrand (v nadaljevanju: odločba o razdružitvi).
- 11 Schneider je 18. marca 2002 vložil ničnostno tožbo proti odločbi o razdružitvi (zadeva T-77/02) in predlog za odložitev izvršitve tega akta (zadeva T-77/02 R).
- 12 Komisija je po obravnavi v zvezi s predlogom za izdajo začasne odredbe 23. aprila 2002 na zahtevo Schneiderja odobrila podaljšanje roka, ki je bil določen za razdružitev podjetij do 5. februarja 2003.
- 13 Zaradi tega je Schneider odstopil od svojega predloga za odložitev izvršitve odločbe o razdružitvi.
- 14 Schneider je pripravil postopek odprodaje, ki bi bil izveden, če bi bila njegova tožba zavrnjena, saj je menil, da je nemogoče podaljševati obdobje negotovosti v zvezi z usodo Legrand dlje kot do 10. decembra 2002.

- 15 Schneider je 26. julija 2002 s konzorcijem družb Wendel Investissements in Kohlberg Kravis Roberts & Co. (v nadaljevanju: konzorcij Wendel/KKR) podpisal pogodbo o prodaji Legrand (v nadaljevanju: pogodba o prodaji). Ta pogodba, ki bi morala biti izpolnjena najpozneje do 10. decembra 2002, je vsebovala določilo, ki je Schneiderju v zameno za plačilo nadomestila za odpoved v znesku do 180 milijonov eurov omogočala, da lahko prodajo odpove do 5. decembra 2002, če bi Sodišče prve stopnje odločbo o nezdružljivosti razglasilo za nično.
- 16 Schneider je 12. septembra 2002 Komisiji priglasil svojo namero o prenosu.
- 17 Komisija je 14. oktobra 2002 razglasila, da je predlagani prenos združljiv s skupnim trgom.
- 18 S sodbo z dne 22. oktobra 2002 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (T-310/01, Recueil, str. II-4071, v nadaljevanju: sodba Schneider I) je Sodišče prve stopnje odločbo o nezdružljivosti razglasilo za nično.
- 19 V točkah 464 in 465 sodbe Schneider I je Sodišče prve stopnje navedlo:

„464. V skladu s členom 233 ES je [...] dolžnost Komisije, da sprejme ukrepe za izvršitev te sodbe, s katero je razglašena ničnost.

465. Ti izvršitveni ukrepi morajo upoštevati razloge, ki utemeljujejo izrek sodbe (sodba Sodišča z dne 26. aprila 1988 v zadevi Asteris in drugi proti Komisiji, 97/86,

99/86, 193/86 in 215/86, Recueil, str. 2181, točka 27). Zadevni razlogi za to sodbo pomenijo zlasti, da je treba v primeru ponovnega preizkusa združljivosti [operacije] Schneiderju omogočiti, da se lahko v zvezi z zadevnimi nacionalnimi sektorskimi trgi, za katere s to sodbo ni bila zavrnjena ekonomska analiza iz [odločbe o nezdružljivosti], in sicer francoskimi sektorskimi trgi, ustrezno brani in po potrebi predlaga izravnalne ukrepe, ki odpravljajo prej navedene pomisleke Komisije.“

20 Sodišče prve stopnje je s sodbo z dne 22. oktobra 2002 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (T-77/02, Recueil, str. II-4201, v nadaljevanju: sodba Schneider II) odločbo o razdružitvi razglasilo za nično, ker je bila ta izvedbeni ukrep odločbe o nezdružljivosti, ki je bila razglašena za nično.

21 Komisija je v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* objavila mnenje o ponovni uvedbi postopka nadzora operacije (UL 2002, C 279, str. 22). V tem mnenju je navedla, da so v skladu s členom 10(5) Uredbe št. 4064/89 roki za preizkus začeli teči 23. oktobra 2002, tj. naslednji dan po objavi sodbe, s katero je odločba o nezdružljivosti razglašena za nično v zadevi T-310/01. Komisija je navedla tudi to, da lahko glede na predhodni preizkus in brez prejudiciranja dokončne odločitve o tem za operacijo velja Uredba št. 4064/89, in je povabila zainteresirane tretje stranke, naj ji predložijo morebitne pripombe v zvezi z operacijo.

22 V dopisu z dne 13. novembra 2002 je Komisija družbo Schneider obvestila, da operacija lahko ovira konkurenco na francoskih sektorskih trgih zaradi prekrivanja pomembnih tržnih deležev Schneiderja in Legrand, zaradi prenehanja konkuriranja med njima, zaradi pomembnosti njunih znamk, zaradi moči subjekta, ki obsega družbi Schneider in Legrand, nad trgovci na debelo ter zaradi nemoči vseh konkurentov, da bi nadomestili konkurenčni pritisk, ki ga je imel Legrand pred izvedbo operacije.

- 23 Schneider je 14. novembra 2002 Komisiji poslal predlog izravnalnih ukrepov za odpravo prekrivanja dejavnosti Schneiderja in Legranda na zadevnih francoskih sektorskih trgih.
- 24 Komisija je pri konkurentih in kupcih Schneiderja poizvedovala o tržnih informacijah, da bi preverila učinek predlaganih izravnalnih ukrepov. Rok za odgovor na vprašalnike, poslane v okviru tega poizvedovanje, je bil 22. november 2002.
- 25 V dopisu z dne 25. novembra 2002 je Schneider Komisijo opozoril, da so, ker ni bil opravljen preizkus učinkov operacije za vsak trg posebej, očitki, ki jih Komisija navaja v dopisu z dne 13. novembra 2002, še vedno nenatančni in nenatančnega obsega in da ti očitki nikakor ne izkazujejo, da je na zadevnih trgih podan protikonkurenčni učinek. Poleg tega naj bi stvarnost ovrgla splošne ugotovitve Komisije. Schneider je torej predlagal zavrnitev očitkov Komisije.
- 26 Schneider je 27. novembra in 29. novembra 2002 svoje izravnalne ukrepe dopolnil z novimi predlogi.
- 27 V sodbi z dne 29. novembra 2002, v kateri je odločalo o predlogu za izdajo začasne odredbe v zvezi s pritožbo zoper odločbo Tribunal de commerce de Nanterre glede predloga za izdajo začasne odredbe, je Cour d'appel de Versailles ugotovilo, da predlogi za odprodajo, ki jih je dalo podjetje Schneider, niso bili predloženi v predhodno soglasje predsedniku uprave Legranda, s čimer so bila kršena določila točke 1.7 pisma z dne 12. januarja 2001, navedenega v točki 2 zgoraj. Cour d'appel je zato odredilo, da mora Schneider umakniti predloge za odprodajo, za katere ni pridobil soglasja predsednika uprave Legranda.

- 28 V dopisu z dne 29. novembra 2002 je Komisija družbo Schneider obvestila, da predlagani izravnalni ukrepi ne zadoščajo za odpravo vseh težav glede oviranja konkurence zaradi operacije, ker še vedno obstajajo dvomi o sposobnosti preživetja in avtonomiji odtujenih dejavnosti in ker z izravnalnimi ukrepi ni mogoče ustvariti konkurenčne sile, ki bi se lahko uprla subjektu, ki obsega družbi Schneider in Legrand.
- 29 V dopisu z dne 2. decembra 2002 je Schneider očital Komisiji, da sproža dvom o sposobnosti preživetja in o tem, ali predlagani izravnalni ukrepi lahko zagotovijo ohranitev konkurence na zadevnih francoskih trgih. Schneider je menil, da zaradi stališča, ki ga je Komisija izrazila v tako pozni fazi postopka, nadaljevanje razprave ni več realno. Zaradi tega je Schneider, da bi končal negotovost, v kateri sta bila Schneider in Legrand po lastnem mnenju že več kot eno leto, Komisijo obvestil, da se je odločil za izvedbo prodaje Legranda konzorciju Wendel/KKR.
- 30 Schneider je Komisiji s faksom z dne 3. decembra 2002 potrdil, da se je odločil izvesti prodajo Legranda konzorciju Wendel/KKR. Navedel je tudi, da v skladu z določili prodajne pogodbe z dne 26. julija 2002 za izvedbo te prodaje ni potrebno več nobeno njegovo dejanje in da mora do nje priti 10. decembra 2002.
- 31 V dopisu z dne 4. decembra 2002 je Komisija Schneiderju potrdila, da v tej fazi postopka njegovi predlogi izravnalnih ukrepov ne omogočajo odprave hudih dvomov o združljivosti operacije s skupnim trgom zaradi njenih učinkov na več francoskih sektorskih trgov. Komisija je zato razglasila začetek temeljitega preizkusa operacije v skladu s členom 6(1)(c) Uredbe št. 4064/89.

- 32 Schneider je 10. decembra 2002 svoje deleže v Legrandu prodal konzorciju Wendel/KKR.
- 33 Ker je Komisija menila, da Schneider ne obvladuje več Legrandu in da je postopek nadzora operacije brezpredmeten, je v dopisu z dne 13. decembra 2002 obvestila Schneider o ustavitvi tega postopka.

Postopek in predlogi strank

- 34 Schneider je to tožbo v tajništvu Sodišča prve stopnje vložil 10. februarja 2003.
- 35 Komisija je 16. aprila 2003 zoper tožbo v skladu s členom 114 Poslovnika Sodišča prve stopnje vložila ugovor nedopustnosti.
- 36 Schneider je 18. junija 2003 predložil svoja stališča o tem ugovoru.
- 37 Schneider je 10. oktobra 2003 vložil tudi odškodninsko tožbo (vpisana pod številko T-351/03) za škodo, ki naj bi jo utrpel zaradi nezakovitosti, ki jih je v sodbi Schneider I uradno ugotovilo Sodišče prve stopnje in katerih učinke naj bi še okrepile nepravilnosti, ki so zaznamovale upravni postopek Komisije po razglasitvah sodb Schneider I in Schneider II.

38 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- tožbo razglasi za dopustno;
- odločbo, ki jo obsega dopis Komisije z dne 4. decembra 2002 o začetku temeljitega preizkusa iz člena 6(1)(c) Uredbe št. 4064/89, in odločbo, ki jo obsega dopis Komisije z dne 13. decembra 2002, ki Schneider obvešča o ustavitvi postopka nadzora operacije, razglasi za nični;
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

39 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- tožbo zavrne kot nedopustno;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravno stanje

40 V skladu s členom 114 Poslovnika Sodišče prve stopnje na zahtevo ene od strank, kot v obravnavanem primeru, odloča o nedopustnosti, ne da bi začelo vsebinsko obravnavo. V skladu z odstavkom 3 istega člena je nadaljevanje postopka ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače. V obravnavanem primeru Sodišče

prve stopnje meni, da ima dovolj informacij iz dokumentov in pojasnil, ki so jih stranke predložile v pisnem postopku. Ker ima Sodišče prve stopnje na voljo vse, kar je potrebno za odločanje, se je odločilo, da strankam ni treba ustno pojasnjevati svojih stališč.

Dopustnost tožbe glede na to, da se z njo hkrati zahteva razglasitev ničnosti dveh spornih aktov

- 41 Sodišče prve stopnje uvodoma ugotavlja, da je načeloma dopustno, da tožeča stranka, kot v obravnavanem primeru, v isti tožbi izpodbija dva akta (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 20. marca 1959 v zadevi Nold proti Visoki oblasti, 18/57, Recueil, str. 89).
- 42 Iz tega izhaja, da je ta tožba dopustna glede na dejstvo, da se z njo hkrati zahteva razglasitev ničnosti dveh spornih aktov.

Utemeljenost ugovora nedopustnosti

- 43 Komisija v utemeljitev svojega ugovora nedopustnosti trdi, da prvič izpodbijana akta ne moreta biti predmet ničnostne tožbe in da drugič tožeča stranka nima pravnega interesa za razglasitev ničnosti.
- 44 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso fizične ali pravne osebe na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES izpodbijajo samo akte, ki imajo zavezujoče pravne učinke, ki posegajo v interese tožeče stranke tako, da znatno spreminjajo njen pravni položaj (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne

30. aprila 2003 v zadevi Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke proti Komisiji, T-167/01, Recueil, str. II-1873, točka 46, in navedeno sodno prakso).

- 45 Kadar gre za akte, ki so pripravljeni v več fazah notranjega postopka, se lahko načeloma izpodbijajo samo ukrepi, v katerih je izraženo dokončno stališče ustanove na koncu postopka, ne pa tudi vmesni ukrepi, katerih namen je pripraviti končno odločbo in na nezakonitost katerih se je mogoče učinkovito sklicevati v okviru postopka proti tej odločbi (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točke od 10 do 12, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 27. junija 1995 v zadevi Guérin automobiles proti Komisiji, T-186/94, Recueil, str. II-1753, točka 39).
- 46 Poleg tega ima fizična ali pravna oseba interes, da vloži tožbo proti aktu samo, če bi razglasitev ničnosti tega akta lahko sama po sebi imela pravne posledice (glej sodbo Sodišča z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji, 53/85, Recueil, str. 1965, točka 21).
- 47 Preučiti je torej treba, ali izpodbijana akta vplivata na interese tožeče stranke tako, da znatno spreminjata njen pravni položaj, in sta tako akta, ki ji škodita.

Dopustnost tožbe glede tega, da je vložena zoper odločbo z dne 4. decembra 2002 o začetku temeljitega preizkusa operacije

— Trditve strank

- 48 Komisija trdi, da je sporni akt – tako kot pri predhodnem stališču, ki ga je sprejela Komisija na podlagi Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, prve uredbe o

izvajanju členov [81] in [82] Pogodbe ES (UL 1962, 13, str. 204) (sodba Sodišča prve stopnje z dne 7. marca 2002 v zadevi Satellimages TV5 proti Komisiji, T-95/99, Recueil, str. II-1425) – začasen, ker potrjuje dvom o združljivosti operacije s skupnim trgom, in se zato na njegovi podlagi uvaja temeljit preizkus v skladu s členom 6(1)(c) Uredbe št. 4064/89.

49 Izpodbijani akt naj bi se tako razlikoval od nekaterih obvezujočih dokončnih aktov, s katerimi Komisija odloča o uporabi Uredbe št. 4064/89 (sodba Sodišča prve stopnje z dne 24. marca 1994 v zadevi Air France proti Komisiji, T-3/93, Recueil, str. II-121), pravil Skupnosti o konkurenci (sodba Sodišča z dne 29. junija 1978 v zadevi BP proti Komisiji, 77/77, Recueil, str. 1513, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. marca 2000 v zadevi Coca-Cola proti Komisiji, T-125/97 in T-127/97, Recueil, str. II-1733) ali skupnostne ureditve za državne pomoči (sodba Sodišča z dne 30. junija 1992 v zadevi Španija proti Komisiji, C-312/90, Recueil, str. I-4117, in sodba Sodišča z dne 9. oktobra 2001 v zadevi Italija proti Komisiji, C-400/99, Recueil, str. I-7303).

50 Podaljšanje začasne prekinitve operacije in obveznosti podjetij, da sodelujejo s Komisijo, ki je nujna posledica uvedbe temeljitega preizkusa, naj bi bilo samo posledica, ki je analogna učinkom postopkovnega akta, in naj ne bi vplivalo na pravni položaj tožeče stranke, razen na njen procesni položaj (zgoraj navedena sodba IBM proti Komisiji, točka 17).

51 Schneider naj bi zmotno trdil, da obveznosti iz pogodbe o prodaji Legrand z dne 26. julija 2002 izpodbijani akt spreminjajo v odločbo o prepovedi operacije. Po eni strani naj bi bila vrsta akta določena glede na njegovo pravno podlago in ne glede na specifične okoliščine posameznega primera. Po drugi strani pa je Schneider svobodno sklenil zadevno pogodbo, saj bi se rok, v katerem bi moral Schneider izvršiti odločbo o razdružitvi, iztekel 5. februarja 2003.

- 52 Čeprav je Komisija Schneiderju sporočila, da mora še naprej pripravljati prodajo Legranda, kljub vložitvi tožb za razglasitev ničnosti odločbe o prepovedi (zadeva T-310/01) in odločbe o združitvi (zadeva T-77/02) Schneiderju ni bilo treba skleniti pogodbe o prenosu pred razglasitvijo zadevnih sodb, ki je bila pričakovana septembra ali oktobra 2002. Poleg tega bi lahko Schneider za prodajo Legranda svobodno postavil odložni pogoji, in sicer do sprejetja dokončne odločbe Komisije o združljivosti operacije s skupnim trgom.
- 53 Nazadnje se Komisija sprašuje, kako ima lahko tožeča stranka še vedno pravni interes za izpodbijanje spornega akta, ko pa se je še pred sprejetjem tega akta sama nepreklicno odpovedala operaciji tako, da je Legrand prodala, ne da bi ga še naprej obvladovala.
- 54 Schneider ugovarja, da naj učinek spornega akta – ne glede na to, ali je opredeljen kot postopkovni akt ali kot odločba – ne bi bil samo uvedba temeljitega preizkusa združljivosti operacije s skupnim trgom, temveč tudi dokončna ugotovitev, da se za operacijo uporabi Uredba št. 4064/89, prepoved kakršnega koli dovoljenja operacije zaradi molka, začasna prekinitev izvedbe operacije za obdobje najmanj štirih dodatnih mesecev, naložitev obveznosti priglasi teljem, da morajo med temeljitim preizkusom sodelovati s Komisijo, in nazadnje vključitev obvezujočih in zmotnih ukrepov za izvršitev sodb Schneider I in Schneider II.
- 55 Izpodbijani akt naj bi tožečo stranko po več kot enem letu in pol negotovosti in po tem, ko je predlagala več upoštevnih izravnalni ukrepov, prikrajšal za perspektivo, da bi lahko v razumnem roku začela obvladovati Legrand. Ohranjanje odložilnega učinka za operacijo je imelo škodljivi učinek že s samo ohranitvijo uprave na čelu Legranda, katere osebni interesi so v neposrednem navzkrižju z interesi njegovih delničarjev.

- 56 Pogodba o prodaji naj bi Schneider obvezovala, da svojo pravico do odpovedi uveljavi najpozneje 5. decembra 2002, ki je bil v praksi zadnji dan roka, ki ga je imela Komisija na voljo za sprejetje odločbe v skladu s členom 6(1) Uredbe št. 4064/89. Ker je bila Komisija zaradi preučitve pogodbe o prodaji s tem rokom in velikostjo zneska iz določila o odstopnini, je morala vedeti, da bo učinek izpodbijanega akta, sprejetega 4. decembra 2002, dokončna prepoved izvedbe operacije.
- 57 Učinki spornega akta naj bi bili tako primerljivi z učinki odločb na področju državnih pomoči o začasni ustavitvi financiranja in prepovedi, da bi država naslovnica izplačala načrtovane pomoči pred sprejetjem končne odločbe v postopku.
- 58 Nazadnje Schneider meni, da njegov pravni interes za razglasitev ničnosti spornega akta ostaja nedotaknjen kljub opustitvi operacije, v katero ga je prisilila Komisija. Schneider naj bi se odpovedal uveljavljanju določila o odpovedi pogodbe o prodaji samo zato, ker je že vedel, da bo Komisija sprejela odločbo, ki bo *de facto*, če že ne *de iure*, prepovedala operacijo.

— Presoja Sodišča prve stopnje

- 59 Kadar Sodišče izda sodbo, v kateri celo odločbo ali del odločbe, ki jo je sprejela Komisija v skladu z Uredbo št. 4064/89, razglasi za nično, začnejo v skladu s členom 10(5) navedene uredbe roki iz navedene uredbe ponovno teči z dnem izdaje sodbe.

- 60 Člen 10(6) določa, da se v primeru, ko Komisija ne sprejme odločbe v skladu s členom 6(1)(b) ali (c) ali členom 8(2) ali (3) v rokih, določenih v odstavkih 1 in 3, brez poseganja v člen 9 razume, da je koncentracija razglašena za združljivo s skupnim trgom.
- 61 Iz tega izhaja, da so z 22. oktobrom 2002, dnevom razglasitve sodbe, v kateri je bila odločba o nezdržljivosti, ki je bila predmet tožbe v zadevi T-310/01, razglašena za nično, v zvezi z operacijo ponovno začeli teči zakonski roki, ki se uporabljajo za nadzor koncentracij.
- 62 Komisija je imela od 22. oktobra 2002 na voljo en mesec oziroma šest tednov, da uvede postopek na podlagi člena 6(1) Uredbe št. 4064/89, oziroma štiri mesece, da sprejme odločbo na podlagi člena 8(3), preden bi se zaradi molka štel, da je bila v korist podjetij izdana odločba o združljivosti koncentracije.
- 63 Ko je Komisija 4. decembra 2002 sprejela odločitev o uvedbi temeljitega preizkusa operacije v skladu s členom 6(1)(c) Uredbe št. 4064/89, se je postavila v položaj, v katerem bi bilo treba po izreku sodbe, s katero je bila razglašena ničnost, ponovno začeti postopek od uvedne preučitve priglasitve.
- 64 Taka odločitev v obravnavanem primeru ne bi mogla vplivati na položaj podjetij priglasiteljev drugače kot z nujnimi posledicami izvajanja Uredbe Sveta št. 4064/89.

- 65 Če bi namreč Komisija izbrala drugo možnost, predvideno v točki 62 zgoraj, in štela, da je zaradi razglasitve ničnosti odločbe o nezdržljivosti prišlo do ponovnega postopka v okviru temeljitega preizkusa, ne da bi bila potrebna nova odločba o uvedbi postopka, bi imela za izvedbo tega preizkusa oziroma za sprejetje odločbe na voljo zakonski rok štirih mesecev, pri čemer je treba upoštevati tudi morebitna zadržanja teka tega roka.
- 66 Rok za izvršitev dogovora v zvezi s prodajo Legrand konzorciju Wendel/KKR pa je bil pogodbeno določen na 10. december 2002, to je veliko prej od izteka roka štirih mesecev po izreku ničnostne sodbe.
- 67 Zaradi tega izpodbijana odločba, čeprav je bil njen učinek, da je rok štirih mesecev začel teči 4. decembra 2002 in ne 22. oktobra 2002, ni mogla občutno spremeniti položaja Schneiderja glede rokov, ki jih je bilo treba upoštevati v postopku, če vzamemo kot referenčni datum 10. december 2002.
- 68 Poleg tega čas nastanka dejstev po razglasitvi ničnosti odločbe o nezdržljivosti kaže, da izpodbijana odločba ni mogla drugače vplivati na pravni položaj tožeče stranke.
- 69 Schneider namreč po izreku sodbe Schneider II ni bil več obvezan izvršiti odločbe o razdružitvi z dne 30. januarja 2002, ki je bila razglašena za nično, potem ko je bila s

sodbo Schneider I za nično razglašena odločba o nezdružljivosti operacije, katere izvedbeni ukrep je bila odločba o razdružitvi.

- 70 Poleg tega je bil Schneider, potem ko je Komisija ponovno začela postopek nadzora operacije, in na podlagi očitkov, ki jih je predhodno navedla, dolžan tej instituciji predlagati odprodajo sredstev v zvezi z zadevnimi nacionalnimi sektorskimi trgi, za katere Sodišče prve stopnje ni zavrnilo ekonomske analize iz odločbe o nezdružljivosti, in sicer francoskimi sektorskimi trgi (glej točko 19 zgoraj), zaradi katere bi operacija lahko postala združljiva s skupnim trgom.
- 71 Ravno to pa je v odgovor na dopis Komisije z dne 13. novembra 2002, v katerem je ta navedla svoje očitke (glej točke 22, 23 in 26 zgoraj), tožeča stranka storila, ko je 14. novembra ter nato 27. in 29. novembra 2002 predlagala izravnalne ukrepe za to, da ne bi prišlo do prekrivanja na zadevnih trgih.
- 72 Vendar je Schneider v dopisu z dne 2. decembra 2002 Komisijo obvestil o svoji odločitvi, da uresniči prodajo Legrand konzorciju Wendel/KKR in se tako odpove uveljavljanju določila o odpovedi pogodbe o prenosu. Schneider je Komisiji potrdil svojo odločitev v faksu z dne 3. decembra 2002 in ob tem navedel, da izvedba prodaje Legrand konzorciju Wendel/KKR ne zajema več nobene pobude s strani Schneiderja.
- 73 Schneider se je tako sam od sebe še pred sprejetjem spornega akta odločil, da uresniči prodajo Legrand konzorciju Wendel/KKR, s čimer je nadaljevanje postopka nadzora operacije postalo brezpredmetno.

- 74 Iz tega izhaja, da s tem, ko je prodaja postala nepreklicna, kot pravi sama tožeča stranka, še pred sprejetjem izpodbijane odločbe, slednja ni mogla vplivati na opustitev operacije.
- 75 Za namene tega spora so nepomembne okoliščine, da je bil Schneider po svojem mnenju prisiljen v prodajo Legrandu zaradi pogojev, ki jih je postavila Komisija, ali da se je Schneider, ker ni bilo soglasja predsednika uprave Legrandu, znašel v takem položaju, da ni mogel predlagati izravnalnih ukrepov, potrebnih, da bi Komisija dovolila operacijo.
- 76 Namreč, čeprav bi bilo lahko morebitno krivdno ravnanje Komisije v zvezi s tem upoštevna argumentacija za ugotavljanje, ali je Komisija lahko prevzela nepogodbeno odgovornost Skupnosti do Schneiderja, to ne more zadoščati, da bi se odločba o uvedbi postopka temeljitega preizkusa štela za akt, ki posega v položaj.
- 77 Prav tako nepomembna je trditev Schneiderja, da naj bi se odpovedal uveljavitvi določila o odpovedi iz pogodbe o prodaji samo zato, ker je že vedel, da bo Komisija sprejela odločbo, ki praktično prepoveduje izvedbo operacije.
- 78 S sprejetjem izpodbijane odločbe se je Komisija namreč omejila na potrditve resnih dvomov, ki jih je še vedno imela o združljivosti operacije s skupnim trgom, in

posledično na uvedbo temeljitega preizkusa v skladu s členom 6(1)(c) Uredbe št. 4064/89, da bi lahko obravnavala to vprašanje.

79 Nazadnje je treba še opozoriti, da je odločba o uvedbi formalnega postopka preizkusa z dne 4. decembra 2002 samo pripravljalni ukrep, katerega edini namen je pridobivanje dokazov, ki bi Komisiji omogočili, da se ob zaključku postopka s končno odločbo izreče o združljivosti operacije s skupnim trgom.

80 Sporni akt res povzroča podaljšanje začasne prekinitve operacije v skladu s členoma 7 in 10 Uredbe št. 4064/89 ter Schneiderju nalaga obveznost, da med temeljitim preizkusom sodeluje s Komisijo.

81 Vseeno te posledice, ki izhajajo neposredno iz Uredbe št. 4064/89 in pri čemer je njihov vzrok po naravi stvari predhodni nadzor združljivosti operacije, ki ga je sprožila prigrasitev operacije s strani zadevnih podjetij, ne presegajo učinkov postopkovnega akta in torej ne vplivajo na pravni položaj Schneiderja (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo IBM proti Komisiji, točka 17 in naslednje), razen na njegov postopkovni položaj, ki je posledica določb Uredbe št. 4064/89.

- 82 Obet Schneiderja, da bo lahko v želenem roku začel obvladovati Legrand in da ne bo soočen s tem, da se je na čelu Legranda ohranila uprava, katere interesi naj bi se razlikovali od interesov delničarjev, ki naj bi bil po njegovih navedbah izključen, zaradi sprejetja izpodbijanega akta, ni bil izključen iz tega razloga, temveč zaradi odločilnega učinka, ki ga imajo določbe Uredbe št. 4064/89 v zvezi s priglasitvijo.
- 83 Schneider torej ne more uspeti s trditvijo, da je sprejetje izpodbijanega akta preprečilo, da bi bila operacija dovoljena zaradi molka organa, in sicer bi se to dovoljenje štelo za pridobljeno v skladu s členom 10(6) Uredbe št. 4064/89 ob izteku roka, ki ga je Komisija imela na voljo za uvedbo temeljitega preizkusa, tj. 5. decembra 2002.
- 84 Iz tega izhaja, da se akt z dne 4. decembra 2002 ne more šteti za akt, ki posega v položaj tožeče stranke.
- 85 Take ugotovitve ne more ovreči trditev tožeče stranke, da je sporni akt primerljiv z odločbo o uvedbi postopka nadzora državnih pomoči v skladu s členom 88(2) ES.
- 86 Učinek take odločbe, kadar državni ukrep, čeprav začasno, kvalificira kot novo pomoč, pri čemer je mogoče, da se država članica s to kvalifikacijo ne strinja, je nastanek obveznosti države članice, ki ne izhaja samodejno iz Pogodbe ES, in sicer

da spremeni svoje ravnanje in zadrži izvajanje zadevnega ukrepa (glej sodbo Španija proti Komisiji, navedena v točki 49 zgoraj, točki 20 in 24, in sodbo Italija proti Komisiji, navedena v točki 49 zgoraj, točke od 56 do 59).

- 87 Nasprotno sporni akt sam po sebi nima za posledico nobene obveznosti glede ravnanja, ki je ne prinaša že dejstvo, da so zadevna podjetja Komisiji priglasila koncentracijo.
- 88 Ker posledice izpodbijanega akta za postopkovni položaj Schneiderja ne presegajo okvira določb Uredbe št. 4064/89, katerih zakonitosti Schneider ne oporeka, se je še manj mogoče strinjati s trditvijo Schneiderja, da morebiti ni pravnega sredstva zoper izpodbijani akt.
- 89 Sodišče prve stopnje poudarja, da bi bilo vsekakor dopustno, da bi Schneider ob koncu postopka nadzora operacije pri sodišču Skupnosti vložil ničnostno tožbo proti končni odločbi o (ne)združljivosti operacije s skupnim trgom, če bi ta posegala v njegov položaj, če se Schneider ne bi odpovedal operaciji med postopkom nadzora s tem, ko je Legrand prodal konzorciju Wendel/KKR, kar je Komisijo privedlo do tega, da je ustavila postopek, ne da bi sprejela tako dokončno odločbo.
- 90 S tem se je Schneider sam prikrajšal za možnost, da bi, če take odpovedi ne bi bilo, ob utemeljevanju pravnega sredstva, ki bi mu bil na voljo proti taki dokončni odločbi, izpodbijal morebitno nezakonitost zdaj izpodbijanega akta.

- 91 Tožbo je torej treba zavrniti kot nedopustno v delu, v katerem zadeva odločbo z dne 4. decembra 2002 o uvedbi temeljitega preizkusa operacije.

Dopustnost tožbe v delu, v katerem zadeva odločbo z dne 13. decembra 2002 o zaključku postopka nadzora operacije

— Trditve strank

- 92 Po mnenju Komisije Schneider ni dokazal, da bi akt o zaključku postopka nadzora operacije z dne 13. decembra 2002 znatno spremenil njegov pravni položaj.

- 93 Posledica tega, da je Schneider prodal Legrand, naj ne bi bila samo to, da Komisiji ni treba odločati o združljivosti operacije s skupnim trgom, temveč tudi, da je sprejetje take odločbe postalo nemogoče in da je nadaljevanje preiskave postalo brezpredmetno. Resnična odločitev naj bila tista, ki jo je sprejel Schneider, in sicer da se operaciji odpove in proda Legrand. Komisija se je omejila na seznanitev s tem dejstvom in obvestitev Schneiderja, da je zadeva zaključena. Dopis, v katerem so navedene zgolj informacije, ne more imeti pravnih učinkov in torej ne more biti predmet ničnostne tožbe (sklep Sodišča prve stopnje z dne 30. septembra 1999 v zadevi UPS Europe proti Komisiji, T-182/98, Recueil, str. II-2857, točka 44).

94 Schneider, ki poudarja, da ni umaknil priglasitve operacije, pa meni, da je akt o zaključku lahko predmet ničnostne tožbe, saj Komisija, ki je pooblaščen, da ugotovi kršitev in jo kaznuje, nujno sprejme akt s pravnimi učinki, kadar zaključi preiskavo, ki jo je uvedla zaradi pritožbe. Schneider meni, da so dopisi o ustavitvi postopka, s katerimi se zadeva zaključi, lahko predmet tožbe, saj imajo vsebino in učinke odločbe, ker zaključujejo uvedeno preiskavo (sklep Sodišča prve stopnje z dne 20. marca 2001 v zadevi Compagnia Portuale Pietro Chiesa proti Komisiji, T-59/00, Recueil, str. II-1019, točka 42).

95 Poleg tega naj bi bil Schneider, če ne bi mogel izpodbijati zakonitosti odločbe o ustavitvi postopka in se v tem okviru sklicevati na nezakonitost odločbe o uvedbi postopka temeljitega preizkusa, prikrajšan za kakršno koli sodno varstvo.

— Presoja Sodišča prve stopnje

96 Potem ko je Schneider družbo Legrand prodal konzorciju Wendel/KKR, ni preostalo drugega, kot da se priglašena operacija šteje za opuščeno, pri čemer je postopek nadzora te operacije, ki ga je Komisija ponovno začela po razglasitvi sodb, s katerima je bila razglašena ničnost 22. oktobra 2002, postal brezpredmeten, kot Komisija poudarja v svojem dopisu z dne 13. decembra 2002, s katerim je postopek ustavila.

- 97 S tem dopisom se je Komisija tako omejila na ugotovitev, da predmet njenega nadzora ne obstaja več, in na obvestitev tožeče stranke o formalni ustavitvi postopka.
- 98 Okoliščina, da Schneider formalno ni umaknil izhodiščne prigrisatve operacije, na to analizo ne vpliva, saj to, da se je Schneider operaciji odpovedal, zadošča, da je postopek nadzora postal brezpredmeten.
- 99 Schneider se zama sklicuje na zgoraj navedeni sklep Compagnia Portuale Pietro Chiesa proti Komisiji, ki je bil sprejet v zvezi z ustavitvijo postopka na podlagi pritožbe, zaradi kršitev pravil Skupnosti o konkurenci.
- 100 Navedeni sklep in sodna praksa, navedena v točkah 41 in 42, namreč ugotavljata, da je z ustavitvijo postopka na podlagi pritožbe posameznikov, ki zahtevajo, naj Komisija ugotovi kršitev pravil o konkurenci in jo kaznuje, dokončno izoblikovano stališče institucije ob koncu postopka preiskave v zvezi s to pritožbo. Po drugi strani pa sporni akt o zaključku ne vsebuje nobenega stališča Komisije in se omejuje na ugotovitev neizogibnih posledic dejanskih okoliščin, zaradi katerih je postopek nadzora postal brezpredmeten.

101 Zato odločba z dne 13. decembra 2002 o zaključku postopka nadzora ni akt, ki bi posegal v položaj tožeče stranke.

102 Iz tega izhaja, da je treba tožbo zavrniti kot nedopustno tudi v delu, v katerem zadeva odločbo z dne 13. decembra 2002 o zaključku postopka nadzora operacije.

103 Glede sodnega varstva, ki ga Schneider zahteva v zvezi z nezakinitostmi, ki naj bi jih Komisija zakrivila med postopkom nadzora, ki ga je ponovno začela po razglasitvi sodb Schneider I in Schneider II, lahko še ugotovimo, da je tožeča stranka, kot izhaja iz navedenega dejanskega stanja, že vložila odškodninsko tožbo za škodo, ki naj bi jo po njenih trditvah utrpela zaradi teh nezakinitosti.

104 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da je treba tožbo v celoti zavrniti kot nedopustno.

Stroški

105 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov v skladu s predlogi Komisije.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti senat)

sklenilo:

- 1. Tožba se zavrne kot nedopustna.**
- 2. Tožeči stranki se naloži plačilo njenih stroškov in stroškov Komisije.**

V Luxembourg, 31. januarja 2006.

Sodni tajnik

E. Coulon

Predsednik

H. Legal